„Jen klid, dámo Okro," řekla jsem. „Myslela jste si, že jste v celém světě jediná taková. Opravdu se vám neulevilo, když jste zjistila, že je nás víc?"

„Abdo a Lars jsou dost dobří," připustila. „A vy taky nejste tak hrozná."

„Děkuju," řekla jsem a snažila se, aby to vyznělo vážně. „Ale ostatním to budete upírat? Někteří se nedostali dál, než jak jste na tom byla vy, když jste žila na ulici, a pořád kradou, když se chtějí najíst." Otevřela pusu, ale já ji předešla: „A ne proto, že by byli hloupí nebo si to zasloužili méně než vy."

Vypustila ústy vzduch jako páru. „Možná," řekla. „Jen abyste se nepletla, Serafíno, když si myslíte, že trápení každého zušlechťuje. Někteří jsou možná báječní, ale většina takových bude zraněna tak, že nebude ve vašich silách jim ty rány zhojit." Vstala a upravila si své falešné poprsí. „Přivedete sem zpátky některé hodně nepříjemné lidi. Víte, že moje nadání zahrnuje schopnost předvídat, a já vám říkám: tohle skončí špatně. Já už to vidím."

„Beru na vědomí," řekla jsem a zamrazilo mě. Opravdu mohla vidět tak daleko do budoucnosti?

Už byla na odchodu, ale ještě se nadutě otočila. „Když to všechno půjde k čertu – a to půjde –, budu mít aspoň to potěšení říct, že jsem vás na to upozornila."

V tomto optimistickém duchu mě nechala napospas bolesti hlavy.

3. kapitola

Ale následujícího rána bolest hlavy ustoupila a moje nadšení se obnovilo. Možná na tom nezáleží, jestli je můj oheň duše skrytý nebo jestli se budu podílet na té neviditelné hradbě; já byla spojena s našimi vzdálenými bratry způsobem, jakým Abdo, dáma Okra a Lars ne. To bude moje práce – ve skutečnosti to pro mě bude čest: najít je a přivést domů.

Než jsem šla včera spát, napsala jsem Glisseldě o Abdově a Larsově úspěchu. Páže mě vyrušilo u snídaně, hoch přinesl pozvání do královniných komnat. Oblékla jsem si hezčí šaty, než bych si na sebe jinak vzala, a šla jsem do královského křídla paláce. Stráže, které mě už očekávaly, mě vpustily do vzdušného salonu s vysokým stropem, pohovkami kolem kachlového krbu a závěsy v odstínu zlaté, bílé a modré. Na konci místnosti stál před vysokými okny kulatý stůl prostřený k snídani a u něj seděla Glisseldina babička, královna Lavonda, na kolečkovém křesle. Záda měla shrbená, pleť bledou a křehkou jako pomačkaný papír. Její vnoučata seděla na druhé straně a povzbudivě na ni mluvila. Glisselda ji krmila ovesnou kaší a babička otvírala pusu jako nějaké ptáče, Kiggs jí pak jemně otíral bradu ubrouskem.

Stará královna se už od událostí o zimním slunovratu nevzpamatovala. Imlannův jed byl neutralizován, jak potvrdili ti nejlepší lékaři, které Comonot obstaral. Neviděli žádnou příčinu její pokračující nemoci, ačkoli jeden z nich vyslovil hypotézu o sérii malých mozkových příhod hluboko v jejím mozku. Protože to byli draci, bez obalu odmítli názor, že příčinou nemoci může být zármutek, ale lidé v Goredu o tom byli přesvědčeni. Královna Lavonda ztratila všechny svoje děti – Kiggsova matka, princezna Laurel, zemřela už před lety, ale